

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Esas No.:1962/274

Karar No.:1963/40

Karar tarihi:21/2/1963

Resmi Gazete tarih/sayı:2.5.1963/11395

İtirazda bulunan : İpsala Sulh Ceza Mahkemesi.

İtirazın konusu : Gayrimenkule tecavüzün defii hakkındaki 16/4/1952 tarih ve 5917 sayılı kanunun tümünün Anayasa'ya aykırı olduğu ileri sürülmüştür.

İpsala'nın Kumdere Köyünden Ahmet Gedik adındaki şahıs hakkında 5917 sayılı kanuna aykırı eyleminden ötürü bu kanunun 7/1 inci maddeleri gereğince açılan kamu dâvası üzerine İpsala Mahkemesinde yapılan duruşma sırasında mahkemece, 5917 sayılı kanunun tümü, Anayasa'nın 36/2, 114/1 ve 132 nci maddelerine aykırı görülerek, Anayasa'nın 151 inci ve Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri hakkındaki 44 sayılı kanunun 27 nci maddeleri uyarınca bu kanunun iptali için dosya Mahkememize gönderilmiştir.

İlk inceleme : Anayasa Mahkemesi İçtüzüğü'nün 15 inci maddesi gereğince yapılan ilk incelemede; başvurma Anayasa'nın 151 ve 44 sayılı kanunun 27 nci maddelerine uygun görüldüğünden, esasın incelenmesine geçilmiş ve düzenlenen rapor, İpsala Sulh Ceza Mahkemesi kâran ve bağı yazı örnekleri, 5917 sayılı kanun ile gerekçesi, komisyon raporları, Meclis Müzakere Tutanakları, Anayasa'nın ilgili maddeleri, Temsilciler Meclisi Anayasa Komisyonu raporu ve müzakere tutanakları okunduktan ve üyelerden Şemsettin Akçoğlu'nun, Ceza Hâkiminin bu işi Anayasa Mahkemesine gönderemeyeceği, bu bakımdan da Mahkememizin konuyu tetkik etmemesi gerektiği yolundaki muhalefetine karşı kanunun tümü üzerinde inceleme yapılması icap eylediğine çoğunlukla karar verildikten sonra gereği görüşülüp düşünöldü :

İPTALİ İSTENEN KANUN METNİ:

Madde 1- Hakikî ve hükmi şahısların zilyed buldukları gayrimenkula başkası tarafından tecavüz ve müdahale edildiği takdirde o gayrimenkul zilyedinin ve zilyed birden fazla olduğu takdirde içlerinden herhangi birinin müracaatı üzerine o gayrimenkulün bağı bulunduğu mahalin kaymakamı veya valisi tarafından aşağıda yazılı hükümler dairesinde bu tecavüz ve müdahale def ve gayrimenkul zilyedlerine mahallen teslim olunur.

Köye ait gayrimenkullere vâki tecavüzlerden köyün kanuni temsilcisi veya köy halkından herhangi biri tarafından bu maddede sözü geçen mercilere müracaat halinde dahi bu kanun hükümleri tatbik olunur.

Zilyedine teslim olunan gayrimenkule başkaları tarafından vuku bulacak tecavüz ve müdahaleler yeni bir tahkikat yapılmaksızın derhal men edilir.

Madde 2- Tecavüzü men edilen kimse bu gayrimenkulde vücuda getirdiği her türlü ekim, tesis ve değışikliklerden dolayı ancak umumi hükümler dairesinde mahkemeye müracaat edebilir.

Madde 3- Tecavüz eden; gayrimenkul üzerinde tercihe şayan bir hakkı olduğunu iddia etse bile ait olduğu mahkemeye müracaat eylemesi lüzumu kendisine tebliğ olunur.

Bu hal tarafların mahkemeye müracaatla refiiyet veya mülkiyet dâvaları açmalarına mâni olmaz.

Esas No.:1962/274
Karar No.:1963/40

Madde 4- Tecavüzden evvel malın zilyedi bulunan kimsenin, tecavüz ve müdahalenin vukuunu Öğrendiği tarihten itibaren 60 gün içinde müracaatla bulunması lâzımdır. Bu müddet tecavüzün vukuundan itibaren bir seneyi geçemez.

Madde 5- Müracaat vukuunda, vali, kaymakam veya vazifelendirecekleri memur veya memurlar tarafından tahkikat yapılır.

Tahkikat 15 gün içinde ikmâl edilerek karara bağlanır; bu müddet içinde karar verilmediği takdirde keyfiyet sebepleri ile üst makama bildirilir.

Verilen kararlar kesindir.

Madde 6- (Bu madde tahkik memurunun harcırah ve nakil vasıtalar, hakkında olup aynen buraya getirilmesine lüzum görülmemiştir.)

Madde 7- Tecavüzü defedilen kimse, mahkeme kararı ile kendisine teslim edilmeksizin o gayrimenkule tecavüz ederse birinci maddeye göre tecavüzü defedilmekle beraber sulh mahkemelerince iki aydan altı aya kadar hapis cezasına mahkûm edilir.

Eğer bu tecavüz silâhlı bir kişi veya silâhlı olmasalar bile birkaç kişi tarafından ika olunursa bir seneden üç seneye kadar hapis cezası verilir.

Bu dâvalar acele olarak görülür.

Madde 8- (Bu madde 2311 sayılı kanunun kaldırılmasına)

Madde 9- (Bu madde yürürlük tarihine)

Madde 10- (Bu maddede yürütmeye) ilişkin bulunmaktadır.

Gerekçe : 5917 sayılı kanun teklifi gerekçesinden, İçişleri ve Adalet Komisyonu raporlarından ve Büyük Millet Meclisindeki görüşmelerden şu yönler açık olarak anlaşılmaktadır: "Yurdumuzda taşınmaz malların ve Özellikle arazinin sınırları uyuşmazlıkları önleyecek surette belli edilememiş olduğundan Ötedenberi tecavüz ve müdahaleler olagelmektedir. Bu hal, asayiş ve emniyeti bozmakta, hattâ can kaybına bile sebep olmaktadır. Onun için gerek bu türlü tecavüzleri hemen önlemek, gerekse bozulan emniyet ve asayişi yeniden sağlamak amacıyla idare âmirlerine, mülkiyet haklarına dokunmamak, Medeni Kanun hükümleri tamamıyla saklı kalmak üzere gerçek veya tüzel kişilerin ellerinde bulundurdukları taşınmaz mallara yapılacak tecavüzleri önlemek yetkisi verilmiştir. Bu yetki, İl İdare Kanunu ile idare âmirlerine verilen güvenliği sağlama ve önleyici zabıta tedbirleri alma görevlerini de kolaylaştırır. Bu konuda yapılacak soruşturma ve verilecek kararlar, adli kazada bir delil olamayacaktır. Amaç, sadece şahısların kendiliğinden hak almalarını önleyici ve asayişin bozulmamasını sağlayıcı tadbir almaktır. (Türkiye Büyük Millet Meclisi Tutanak Dergisi dönem 9, cilt 9, toplantı 1, 105 inci birleşim. Cilt 12, toplantı 2, 29 uncu birleşim. Cilt 14, toplantı 2, 55 inci birleşim. Cilt 14, toplantı 2, 62 nci birleşim).

Kanunun bu nitelikte olduğu, uygulamalara yön veren Yargıtay'ın 29/6/1955 tarih ve 8/15 sayılı İçtihadı Birleştirme kararında: "..... bu kanunun gayrimenkul mülkiyeti bakımından haklıyı haksızdan tefrik eden bir maksadı derpiş etmediği gibi suçluluk, gayrimenkul üzerinde tercihe şayan bir hakkı olmadığı halde o gayrimenkule tecavüz eyleyen kimsenin fiil ve hareketinden değil, vukuu muhtemel bir nizaı bertaraf etmek maksadiyle idarece alınmış olan ve ancak önleyici bir tedbir mahiyetinde kalan bir emre karşı gelmek ve bu babdaki karara ademi itaatten neş'et etmektedir. Binaenaleyh suç, mülkiyet ihtilâfının nihaî ve katî hal mercii olan mahkemelerin vazifesine taallük

Esas No.:1962/274
Karar No.:1963/40

eden hususla ilgili olmayan ve unsurların asayiş esasına müstenit idari tasarruftan alan hareketlerde tekevvün eder." denilmek suretiyle belirtilmiştir.

Bu konudaki idarî işlemin niteliği Danıştay içtihadı Birleştirme kararı ile de şu şekilde açıklanmıştır. "..... bir kimsenin elinde bulunan gayrimenkule başkası tarafından tecavüz ve müdahale olunarak ihdasıyet edildiği takdirde idare amirlerince yapılan muameleler ziyedliğin himayesine matuf tedbir muameleleridir."

5917 sayılı kanunun 3 üncü maddesi: "Tecavüz eden; gayrimenkul üzerinde tercihe şayan bir hakkı olduğunu iddia etse bile ait olduğu mahkemeye müracaat eylemesi lüzumu kendisine tebliğ olunur.

Bu hal, tarafların mahkemeye müracaatla refiyet veya mülkiyet dâvaları açmalarına mâni olmaz" şeklinde idarî makamlarca yapılan işlemin sırf emniyet ve asayiş korumak düşüncesiyle alınmış bir tedbir olduğunu, ilgililerin mahkemeye başvurmak haklarını daima açık bulunduğunu kesin olarak belirtmektedir.

Hal böyle olunca, idarî makamların aldıkları bu tedbir niteliğindeki kararların, sulh ceza mahkemesi kararında belirtilen ve mülkiyet hakkının ancak kamu yararı amacı ile sınırlanabileceğine ve bu hakkın kullanılmasının toplum yararına aykırı olamayacağına ilişkin Anayasa'nın 36 ncı maddesi hükümleriyle bir münasebeti bulunmamak gerekir.

Suç, ilgilinin başvurması üzerine birinci tecavüzü idari kararla men edilen kişinin bu karara uymayarak o yere ikinci defa tecavüz etmesiyle doğmaktadır, idari soruşturma ve işlemin haklı veya doğru olmadığını iddia eden taraf, birinci men kararı üzerine mahkemeye başvurma hakkına sahiptir. Bu takdirde suç doğmayacak ve hakkını ispat etmesi halinde o taşınmaz mal üzerinde ziyedliği devam edecektir. Buna göre mahkemenin, suç unsurlarının, bazan İdarece haksız ve isabetsiz ve kaymakam veya vali tarafından görevlendirilen ve her zaman ehliyetli olmayan memurlar vasıtasıyla yapılan soruşturma ve işleme dayandığı yolundaki gerekçesi aslında isabetli sayılamaz.

5917 sayılı kanunun 4 üncü maddesindeki 60 günlük süre, idarî mercie başvurmak için konmuştur. Türk Ceza Kanununun 108 inci maddesindeki süre ise, açılması şahsi şikâyete bağlı suçlarda mahkemeye başvurmak için konulmuştur. 60 günlük süre geçtiği halde, idare âmiri men kararı verse dahi ikinci tecavüz vuku bulmadıkça suç doğmayacağından başvurunun 60 günlük sürenin geçmesinden sonra yapılmış olmasının, suçun doğmasına bir etkisi olmamak icabeder. Her başvurunun, mutlak olarak kabul edilmesi zorunluğu yoktur. Aksi takdirde ziyedlik hususunda bir idari soruşturma yapmağa lüzum kalmazdı.

İl idaresi Kanununda, mülkiyet hakkından doğan tasarruf güvenliğinin sağlanması için alınan karara uymayanlara verilen cezanın 5917 sayılı kanundaki cezadan hafif ve köy tüzeli kişiliğine ait taşınmaz mallara tecavüz eyleminin Türk Ceza Kanununun 6123 sayılı kanunla değiştirilen 513/2 nci maddesi ile cezalandırılmış olmasının da Anayasa'ya aykırılık konusuna bir etkisi yoktur, çünkü aynı konuyu ele alan, iki kanundan sonraki kanun cezayı ağırlaştırır ve yürürlüğe girdiği tarihten sonraki olaylara o kanun uygulanır ve bundan da Anayasa'ya aykırılık doğmaz.

Taşınmaz mal anlaşmazlıklarından ötürü kişiler arasında da kavgalar çıkar ve bu yüzden asayiş bozulabilir. Bu bakımdan memleket emniyet ve asayişinin bozulması, ister umuma, ister kişilere ait mallarla ilgisi olsun, durum aynıdır. Mahkeme kararında bu noktalara ilişkin düşünceler bu sebeple yerinde değildir.

Esas No.:1962/274
Karar No.:1963/40

5917 sayılı kanunun 5 inci maddesinin son fıkrasında "Verilen kararlar kesindir" denilmektedir. Mahalli mahkeme kararında ve muhalefet oylarında Anayasa'ya aykırılık hususunda bu fıkra ve dolayısıyla Anayasa'nın 114/1 inci maddesine dayanılmaktadır. Bu fıkra idare âmirleri kararlarının süratle yerine getirilmesini sağlamak düşüncesiyle konmuştur. Gerçekten, idare âmirinin kararına bir üst idarî makama itiraz etmek imkânı kabul edilmiş olsa idi idarenin böyle bir tedbir kararı vermesinden beklenen faide sağlanamazdı, İdare âmirlerinin kararlarının bu kesinliği, ziyedi tâyinde kaza merciini bağliıyacak, başvurana bir hak sağliıyacak nitelikte değildir. Yukarıya geçirilen 3 üncü madde hükmüne göre taraflar her zaman mahkemeye başvurarak "Ref'iyed veya mülkiyet dâvaları" açabilirler. Bu suretle Anayasa'nın 114/1 inci maddesinde yazılı "Yargı mercilerinin denetimi" sağlanmış olur.

Konunun, mahkeme kararında geçen, Anayasa'nın 132 nci maddesine aykırı bir yönü de yoktur.

Görülüyor ki Anayasa'nın teminat altına aldığı mülkiyet hakkıdır. idare âmirlerinin, ziyedliğin korunmasına ilişkin olan ve çok defa kişiler arasında çıkan kavgaları önlemek amacını güden tedbir niteliğindeki kararlarının ise mülkiyet hakkının özüne dokunan ve Anayasa ile çatışan bir yönü yoktur. İdare âmirlerinin bu yoldaki işlem ve kararlarının kaza hakkının kullanılması niteliğinde kabulü de mümkün değildir.

Yukarıda yazılı sebeplerle yerinde bulunmayan itirazın reddi gerekir.

Sonuç : Gayrimenkule tecavüzün Defi hakkındaki 5917 sayılı Kanunun Anayasa'ya aykırı olmadığına ve itirazın reddine 21/2/1963 tarihinde oyçokluğu ile karar verildi.

Başkan
Sünuhi Arsan

Başkanvekili
Tevfik Gerçeker

Üye
Rifat Göksu

Üye
İ. Hakkı Ülkmen
(muhalif)

Üye
Lütfi Akadlı

Üye
Şemsettin Akçoğlu

Üye
İhsan Keçecioğlu
(muhalif)

Üye
Salim Başol

Üye
Celallettin Kuralmen
(muhalif)

Üye
Yekta Aytan

Üye
Fazıl Uluocak

Üye
Ahmet Akar

Üye
Muhittin Gürün

Üye
Lütfi Ömerbaş

Üye
Ekrem Tüzemen

MUHALEFET ŞERHİ

1- Anayasa'nın 151 inci ve Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri hakkındaki 44 sayılı kanunun 27 nci maddelerine göre bir mahkeme, bakmakta olduğu bir dâvaya uygulanacak kanun hükümlerinin Anayasa'ya aykırı bulunduğu kanısına varır veya tarafların bu yoldaki itirazlarının ciddî olduğunu kabul ederse, kanunun Anayasa'ya aykırılığı konusunda bir karar verilmek üzere Mahkememize başvurabilir ve dâvayı da geri bırakır.

Kanunun aradığı bu şartlar yoksa, Anayasa'ya aykırılık iddiasının yukarı ki hükümlere göre itirazın incelenmesi mümkün değildir. Yargı yerlerine bu hükümler dışında mahkememize başvurma yetkisi tanınmamıştır. Aşağıda izah edilecek sebeplerle, bu hâdisede Anayasa'nın 151 inci ve 44 sayılı kanunun 27 nci maddesinde yazılı şartlar mevcut olmadığından bu müracaatın yetki bakımından reddi gerekirdi.

Filhakika :

a) Duruşma zabıtnamesinde yazılı olduğu gibi Mahkeme şikâyetçiyi, sanığı ve şahitleri dinlemiş; (Mucibi tetkik bir husus kalmadı. Duruşmaya son verildi. Ekli karar açıkça tefhim olundu) diyerek dâvayı bitirmiştir. Bu dâvaya artık Mahkemenin bakmakta olduğu (Derdest) bir dâva denemeyeceğinden hâkim, bu dâva vesilesiyle ve 5917 sayılı kanunun Anayasa'ya aykırılığının tetkiki talebiyle Mahkememize başvuramaz.

b) Mahkeme, 5917 sayılı kanunun Anayasa'ya aykırılığı hususunda bir kanate varmakla kalmamış; bunu geciktirici bir mesele olarak kabul edip, Mahkememizden çıkacak karara intizaren, dâvayı geri bırakmamış; bilâkis bu kanaatini hükme esas tutarak (5917) sayılı kanunun maznun Ahmet Gedik hakkında tatbikine mahal olmadığına karar vermiştir.

Kanuna ve usule uygun olsa da olmasa da, bu nihaî bir karardır. C. savcısı tarafından temyiz edilmiyerek kesinleşmiş, sanık lehine muhkem kazıye teşkil etmiştir, 5917 sayılı kanun hükümlerinin Anayasa'ya muhalif olmadığına dair kararımıza rağmen Mahkeme bu dâvayı tekrar ele alamaz. Yazılı emir yoluna gidilse dahi çıkması melhuz bozma kararı sanık aleyhine tesir edemez. Şu halde 5917 sayılı kanun hükümleri Mahkemenin bu dâvada uygulaması mümkün hükümler olmaktan çıkmıştır.

2- Diğer taraftan, İpsala Sulh Ceza Mahkemesinin 5917 sayılı kanunda uygulayabileceği tek hüküm, ceza tâyin eden 7 nci madde hükmüdür. Kanunun diğer hükümleri, gayrimenkula vâki tecavüzlerin nasıl ve kimler tarafından tesbit olunacağına, bu tecavüzün kim tarafından ne suretle menedileceğine, men kararının ne şekilde infaz edileceğine dair olup bunları uygulamak ve hattâ tetkik mevzuu yapmak ceza mahkemesinin görevi dışında kalır.

Halbuki, İpsala Sulh Ceza Mahkemesi, kanunun 7 nci maddesi dışında kalan hükümlerini ele alıp Anayasa'ya aykırı görmekte; 7 nci maddeyi de (İller İdaresi Kanununa göre alınan tedbir ve kararlara riayetsizlik Ceza Kanununun 526 ncı maddesiyle hafif şekilde cezalandırılmışken 5917 sayılı tanımda daha ağır bir ceza tâyini Kanunu Medenin 895, 905 inci, ve Anayasa'nın 36 ncı maddelerine aykırı) bulmaktadır.

Esas No.:1962/274
Karar No.:1963/40

Mahkeme, 5917 sayılı kanunun uygulamaya mezuun olmadığı hükümleri için Anayasaca aykırılık iddiasında bulunamaz. Bu, yetkisi dışındadır.

Anayasa'nın mülkiyet hakkından bahseden 36 ncı maddesiyle 5917 sayılı kanunun 7 nci maddesi arasında da bir münasebet yoktur. 5917 sayılı kanunun 7 nci madde dışında kalan hükümlerini ilgilendiren 36 ncı madde hükmüne dayanılmasında da isabet yoktur.

Mümasil iki fiile uygulanacak ceza hükümleri arasında ayniyet olmayışının Anayasa'nın hangi hükmüne muhalif düştüğü kararda izah edilmediği gibi iki kanunda yazılı cezalar arasında fark oluşu Anayasa'yla kabul edilen bir prensibe de aykırılık arzetmediğinden Mahkemenin kendi görevine giren ceza konusundaki isteği de mesnetsizdir.

3- 5917 sayılı kanunun Anayasa'ya aykırı bulunduğunun incelenmesi için İpsala Sulh Ceza Mahkemesince yapılan başvurma yetki bakımından reddedilmeliydi.

Mahkemenin uygulayabileceği 7 nci maddenin Anayasa'ya aykırı bulunduğuna dair isteği kanuni gerekçeden mahrum olduğundan ve diğer hükümlerin uygulanması bu Mahkemenin görevi dışında kaldığından istek kezaik etkisizlik sebebiyle reddedilmeliydi.

Müracaatın yolunda bulunduğu kabul edilse bile sadece 7 nci maddeye hasren tetkikat yapılmalıydı.

Çoğunluk kararına bu sebeplerle muhalifim.

5917 sayılı kanunun Anayasa'ya aykırı bir hüküm taşımadığı hakkındaki görüşe iştirak ediyorum.

Üye

Şemsettin
Akçoğlu

MUHALEFET ŞERHİ

1962/274

Gayrimenkule Tecavüzün Defi hakkındaki 16/4/1952 tarih ve 5917 sayılı Kanunun 5 inci madesiyle en büyük mülkiye âmiri tarafından verilen kararın kesin olduğuna dair son fıkrası aşağıda açıklanan sebepler ile Anayasa 'ya aykırı bulunduğundan iptali gerekir. Şöyle ki:

334 sayılı Anayasa'nın 114 üncü maddesi "İdarenin hiç bir eylem ve işlemi hiç bir halde yargı mercilerinin denetim dışında bırakılamıyacağını" açıklamıştır. 5917 sayılı kanunun 5 inci maddesinin son fıkrasındaki hüküm ise en büyük mülkiye amiri tarafından zilyedliğin kime ait olduğu hakkında verilen kararın kesin olduğunu belirtmekle bu işlemin yargı denetiminin dışında bulunduğunu ifade etmiştir.

Her ne kadar bu hükmün, gayrimenkula tecavüzle bozulan asayişin iadesinde çabukluk sağlamak maksadına dayandığı anlaşılmakta ise de memleketimizde gayrimenkullerin tapu sicili

Esas No.:1962/274
Karar No.:1963/40

gereği gibi tesis edilememiş ve hudutları da kesin olarak belli olmamış bulunduğundan ve gerek miras yolu ile vâki intikallerin muntazaman tapu siciline işlenmemesi gerekse bir çok satış ve ferağ işlemlerinin haricen yapılmakta olmasından gayrimenkulde zilyedlik dâvalarının mahkemelerde karara bağlanması uzun zamanlar almaktadır.

Öte yandan vali ve kaymakamlar tarafından alınan kararlar çokluk-ia üçüncü ve dördüncü derecede memurlar vasıtasıyla yaptırılan soruşturmalara dayandığından her zaman gerçeğe uygun sonuçlar vermemekte ve bu yüzden 5917 sayılı kanunun 7 nci maddesiyle cezalandırılan suçlar ortaya çıkmakta ve gayrimenkulün hakikî zilyedi de hakkını ihkak ettirmek üzere uzun yıllar mahkemelerde uğraşmaya mecbur kalmaktadır.

Tecavüzün def'i hakkında vali ve kaymakamlar tarafından alınan karar her ne kadar zilyedliğin esasını halletmeyen ve sadece asayişin sağlanmasına müteveccih bulunan bir tedbir kararından ibaret ise de hukukî niteliği itibarıyla infazı lâzım bir idari karar olduğundan Anayasa'nın 114 üncü maddesinde "Hiç bir halde yargı mercilerinin denetimi dışında bırakılamıyacağı" belirtilmiş olan kararlar cümlesindedir. Bu nevi kararların dahi 114 üncü maddenin kapsamı içinde bulunduğu Temsilciler Meclisi Anayasa Komisyonu raporunda yapılan açıklamadan ve maddenin adı geçen Mecliste cereyan eden müzakeresinden anlaşılmaktadır. Şu halde yargı denetimine tabidir.

5 inci maddenin son fıkrasının hiyerarşi murakabesini önlemek maksadiyle konulmuş olup bu kararlar aleyhine Danıştay'a başvurulmasını önleyici mahiyette olmadığı ve madde metninde yargı denetimi yolunu kapayan bir hüküm bulunmadığı da düşünülebilirse de Danıştay 8 inci Dairesince 334 sayılı Anayasa'nın yürürlüğe girmesinden sonra bu konu da ittihaz edilen 12/12/1962 tarihli ve 1962/4968 sayılı kararla İstanbul'da Şişli Kaymakamı tarafından bir tecavüzün define dair verilen kararın iptali hakkında açılan dâvanın "5917 sayılı kanuna göre verilen kararın kesin bulunduğu 5 inci maddede zikredilmesine" de dayanılarak reddedilmiş olması böyle bir düşünceye yer bırakmamaktadır.

Öte yandan çoğunluk kararında ifade edildiği üzere bahse konu idarî kararın sonuç doğuracak ve başvurana bir hak sağlayacak nitelikte bulunmaması onun Anayasa'nın 114 üncü maddesinin kesin hükmünden istisna edilmesine cevaz vermeyeceği gibi aleyhine karar verilenin mülkiyet ve zilyedlik hakları bakımından Adalet Mahkemelerine başvurma yolunun açık bulunması idari kararın yargı denetimi altında olduğunu da ifade etmez, zira Adalet Mahkemeleri idarenin kararını değil, mülkiyet ve zilyedlikten doğan ihtilâfı inceleyerek karara bağlamaktadır. Kaldı ki Anayasa'nın 114 üncü maddesinde zikri geçen (Yargı mercileri) ifadesiyle Danıştay'ın ve ilerde ihdas edilmesi muhtemel bulunan alt idare mahkemelerinin kastedildiği Temsilciler Meclisi Anayasa Komisyonu raporunun bu maddeye ilişkin açıklamalarından anlaşıldığı gibi en büyük mülkiye âmirinin kararı, geçici de olsa bir sonuç doğurmakta ve lehine karar verilen şahsa gayrimenkul üzerinde bir tasarruf hakkı sağlamakta, aleyhine karar verilen şahsı da Adalet Mahkemelerinde hakkını ihkak ettirmek için uğraşmak zorunda bırakmaktadır. Bu sebeple çoğunluk düşüncesi Anayasa'nın 114 üncü maddesinin kesin ve mutlak hükmü karşısında iltifata şayan ve 5 inci maddenin son fıkrası hükmününün Anayasa'ya uygunluğunu kabule müsait bulunmamaktadır.

Bu sebeplere binaen çoğunluk kararının bu kısmına muhalifiz.

Üye	Üye	Üye	Üye
İ. Hakkı Ülkmen	İhsan Keçecioglu	Celâlettin Kuralmen	Muhittin Gürün